

ΠΟΛΥΕΛΕΟΙ.

(Οἱ Ψαλμοὶ αὐτοὶ ψάλλονται εἰς ἀγρυπνίας καὶ πανηγυρικούς Ὁρθροῦς).

ΨΑΛΜΟΣ ΜΔ'. (44).

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

Περίζωσαι τὴν ρομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὠραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου· καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἔνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου.

Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, δυνατέ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος εὐθύτητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου.

Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασσία ἀπὸ τῶν

ΠΟΛΥΕΛΕΟΙ.

(Οἱ Ψαλμοὶ αὐτοὶ ψάλλονται σέ ἀγρυπνίες καὶ πανηγυρικούς Ὁρθροῦς).

ΨΑΛΜΟΣ ΜΔ'. (44).

Ἐβγαλε ἡ καρδιά μου ὡς ξεχείλισμα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς λόγου ἀγαθό· θέλω νὰ ἀπαγγείλω τὰ ἔργα μου (τοὺς ψαλμούς) στό Βασιλιά· Ἡ γλῶσσα μου τρέχει ὅπως ἡ γραφίδα (ἡ πέννα) τοῦ ταχυγράφου.

Εἶσαι ὠραῖος ὡς πρὸς τὸ κάλλος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ξεχύθηκε χάρις (τὸ χαμόγελο) στά χεῖλη σου· γι' αὐτό σε εὐλόγησε ὁ Θεός στὸν αἰῶνα.

Ζώσου τὸ σπαθί σου ἐπάνω στό μηρό σου, Δυνατέ, ὡς συμπλήρωμα στήν ὠραιότητά σου καὶ στό κάλλος σου. Καὶ τέντωσε (τὸ τόξο σου) καὶ προχώρα μέ ἐπιτυχία καὶ βασίλευε, γιὰ νὰ ἐπικρατεῖ ἡ ἀλήθεια, μέ πραότητα καὶ δικαιοσύνη· καὶ ἡ δύναμη τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ θά σε ὀδηγήσει σέ κατορθώματα ἀξιοθαύμαστα.

Τὰ βέλη σου, Δυνατέ, νὰ εἶναι ἀκονισμένα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς σου, Βασιλιά, νὰ πέσουν κάτω χτυπημένοι στήν καρδιά ἀπ' αὐτά.

Ὁ θρόνος σου, Θεέ μου, θά παραμένει αἰώνια. Τὸ βασιλικό σου σκῆπτρο θά εἶναι σκῆπτρο εὐθύτητας (δικαιοσύνης).

Ἀγάπησες τὴ δικαιοσύνη καὶ μίσησες τὴν ἀνομία· Γι' αὐτό σε ἔχρισε, Χριστέ Θεέ μου, ὁ Θεός Πατέρας σου μέ τὸ ἔλαιο τῆς ἀγαλλιᾶσεως (τὸ μύρο) περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πού ἐχρίσθηκαν μέ αὐτό (βασιλεῖς, ἀρχιερεῖς, προφῆτες).

Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασσία (ἀρώματα) στάζουν ἀπὸ τὰ

ίματιών σου ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὐφρανάν σε.

Θυγατέρας βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου· παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῶ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλίνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου·

Καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστι Κύριός σου. Καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ. Καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι·

Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ἄντι τῶν πατέρων σου ἐγενήθησαν οἱ υἱοί σου· καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΔ'. (134).

Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε, δοῦλοι, Κύρι-

ἐνδύματά σου, μόλις βγαλμένα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τὰ χρυσελεφάντινα, πού ἢ εὐωδιά τους σέ ἔκανε νά εὐφρανθεῖς.

Θυγατέρες βασιλέων ἀποτελοῦν τὴ συνοδεία σου. Στάθηκε ἡ Βασίλισσα στὰ δεξιά σου μὲ ἱματισμό χρυσοκέντητο ντυμένη.

Ἄκουσε, Κόρη, καὶ δές, καὶ στρέψε τὴν ἀκοή σου, καὶ ξέχασε τελείως τὸ λαό σου καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα σου·

Καὶ τότε θά ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλιάς τὴν ὠραιότητά σου καὶ ἐπειδὴ εἶναι Κύριός σου, θά τὸν προσκυνήσεις. Καὶ ἡ πλούσια καὶ φημισμένη Τύρος θά σοῦ φέρει δῶρα τιμητικά. Καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν θά ζητοῦν ἰκετευτικά τὴν εὐνοια τοῦ προσώπου σου.

Ἅπληθὴς ἡ δόξα τῆς θυγατέρας τοῦ Βασιλιᾶ εἶναι ἐσωτερική· εἶναι ντυμένη καὶ στολισμένη μὲ ἐνδύματα χρυσοκέντητα καὶ κροσσωτά (μὲ κρόσσια).

Θά ὀδηγηθοῦν μπροστά στό Βασιλέα παρθένες, πού θά τὴν ἀκολουθοῦν, οἱ φίλες τῆς θά ὀδηγηθοῦν μπροστά σου (Βασιλιά).

Θά ὀδηγηθοῦν μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση· Θά ὀδηγηθοῦν στό Ναὸ τοῦ Βασιλιᾶ.

Ἔτσι στή θέση τῶν γονέων σου πού ἄφησες· θά ἀποκτήσεις πνευματικούς υἱούς, θά τοὺς τοποθετήσεις ἄρχοντες ἐπάνω σέ ὅλη τὴ γῆ.

(Βασιλιά), θά ὑπενθυμίζω τὸ ὄνομά σου σέ ὅλες τίς γενιές· γι' αὐτὸ λαοὶ θά σέ ὑμνοῦν αἰῶνια καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΔ'. (134).

Ἵμνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὑμνεῖτε, ἐσεῖς οἱ λειτουρ-

ον.

Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλόν·

Ὅτι τὸν Ἰακώβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, Ἰσραὴλ εἰς περιουσιασμόν ἑαυτῷ.

Ὅτι ἐγὼ ἔγνωκα ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεοὺς.

Πάντα, ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις·

Ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπᾶς εἰς ὑέτον ἐποίησεν· ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ.

Ὅς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους.

Ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου, Αἴγυπτε, ἐν Φαραῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

Ὅς ἐπάταξεν ἔθνη πολλὰ καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς.

Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν.

γοί του τόν Κύριο.

Ἔσεῖς πού στέκεσθε καὶ λειτουργεῖτε στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου, στὶς αὐλές τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ μας.

Ἦμνεῖτε τὸν Κύριο, γιατί εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος· Ψάλατε μέ συνοδεία μουσικῶν ὀργάνων ὕμνους στό ὄνομά του, γιατί αὐτό εἶναι ὠραῖο.

Διότι τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ Κύριος, ἐμᾶς τοὺς Ἰσραηλίτες ὡς περιουσία του.

Γιατί ἐγὼ (ὁ Ἰσραὴλ) διδάχθηκα καὶ ἔμαθα, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι μέγας, καὶ ὁ δικός μας Κύριος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ψεύτικους θεοὺς.

Ὁ Κύριος ἔκανε ὅλα ὅσα θέλησε στὸν οὐρανὸ καὶ στή γῆ, στὶς θάλασσες καὶ σέ ὅλες τίς ἀβύσσους·

Εἶναι αὐτός πού σηκώνει τὰ σύννεφα ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, αὐτός πού μεταβάλλει τίς ἀστραπές σέ βροχή· Εἶναι αὐτός πού βγάζει καὶ σκορπίζει τοὺς ἀνέμους του ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκιά του·

Αὐτός πού χτύπησε μέ θάνατο τὰ πρωτότοκα τῶν παιδιῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὰ πρωτότοκα τοῦ ἀνθρώπου, μέχρι τὰ πρωτότοκα τῶν κτηνῶν.

Ἐξαπέστειλε μικρὰ καὶ μεγάλα θαύματα στή χώρα σου, Αἴγυπτε, ἐναντίον τοῦ Φαραῷ καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν δούλων του.

Εἶναι αὐτός πού χτύπησε ἔθνη πολλὰ καὶ καὶ θανάτωσε ἰσχυροὺς βασιλεῖς

Τὸν Σηὼν τὸ βασιλιά τῶν Ἀμορραίων καὶ τὸν Ὠγ τὸν βασιλιά τῆς Βασάν, καὶ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῶν βασιλείων τῆς Χαναάν.

Καί ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν,
κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῶ αὐτοῦ.

Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τὸ
μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς
δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.

Τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον,
ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·

Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς
ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται,

Ἵνα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθήσονται, οὐδὲ γὰρ
ἐστι πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιτο οἱ ποιῶντες αὐτὰ καὶ
πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς.

Οἶκος Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος
'Ααρῶν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

Οἶκος Λευῖ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἱ
φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

Εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν
Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΕ'. (135).

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς
τὸν ἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ὅτι εἰς τὸν
αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ὅτι εἰς
τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς

Καί ἔδωσε τὴν χώραν τοὺς κληρονομία, κληρονομία στὸν
Ἰσραὴλ τὸ λαὸν του.

Κύριε, τὸ ὄνομά σου θά μείνει αἰώνιο, καὶ θά μνημονεύε-
ται σὲ γενιά καὶ γενιά.

Διότι ὁ Κύριος θά ἀποδίδει τὸ δίκαιο στὸν λαὸν του, καὶ θά
συμπονεῖ τοὺς δούλους του.

Τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀσήμι καὶ χρυσάφι, ἔργα
ἀνθρώπων χειρῶν·

Στόμα ἔχουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν, μάτια ἔχουν
καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν,

Αὐτιά ἔχουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀκούσουν, οὔτε ὑπάρχει
ἀναπνοή στὸ στόμα τους.

Ἴσως γίνονται ὅμοιοι μὲ αὐτὰ ὅλοι ὅσοι τὰ κατασκευάζουν,
καὶ ὅλοι ὅσοι πιστεύουν σ' αὐτὰ.

Ἐσεῖς ὅμως, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, δοξολογήσατε τὸν Κύριον·
ἀπόγονοι τοῦ Ἀαρῶν, δοξολογήσατε τὸν Κύριον.

Λευῖτες, δοξολογήσατε τὸν Κύριον· ὅσοι φοβᾶσθε καὶ σέβε-
σθε τὸν Κύριον δοξολογήσατε τὸν Κύριον..

Ἴσως εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν Σιών, αὐτὸς πού
κατοικεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΕ'. (135).

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, γιατί εἶναι ἀγαθός, γιατί ἡ
εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸ πού ἐξουσιάζει τοὺς ψεύτικους
θεοὺς, γιατί τὸ ἔλεός του μένει στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, πού ἐξουσιάζει ὅλους τοὺς
ἄρχοντες τοῦ κόσμου, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς
αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον πού ἔκανε μόνος μεγάλα καὶ

τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνω, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ καταδιελόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαιρέσεις, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν Ἐρυθρὰν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅτι

θαυμαστά ἔργα, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν πού δημιούργησε τοὺς οὐρανοὺς μέ σοφία, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν πού στερέωσε τὴ γῆ ἐπάνω στὰ νερά, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν πού δημιούργησε τὰ μεγάλα φῶτα μόνος, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες

Αὐτὸν πού δημιούργησε τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ ἐξουσιάζει μέ τό φῶς του τὴν ἡμέρα, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξολογεῖτε) αὐτὸν πού δημιούργησε τὴ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, γιὰ νὰ ἐξουσιάζουν τὴν νύχτα, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξολογεῖτε) αὐτὸν πού χτύπησε μέ θάνατο τὴν Αἴγυπτο μαζί μέ τὰ πρωτόκόκα τους, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες,

(Δοξολογεῖτε) αὐτὸν πού ἔβγαλε τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ ἀνάμεσά τους, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες,

Τὸν ἔβγαλε μέ τό παντοδύναμο χέρι του καὶ μέ τὸν τρομερό βραχίονά του, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξάστε) αὐτὸν πού χώρισε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα στὰ δύο, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξάστε) αὐτὸν πού ὀδήγησε τό λαό τοῦ Ἰσραὴλ μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Καὶ τίναξε τό Φαραῶ καὶ τὴ στρατιωτικὴ του δύναμη στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ὀδήγησε τό λαό του μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημο,

εις τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλω αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ὁ διδοὺς τροφήν πάση σαρκί, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΣΤ'. (136).

Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλώνας ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.

Ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν·

Ὅτι ἐκεῖ ἐπηρώτησαν ἡμᾶς οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς λόγους ῥόδων καὶ οἱ

γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξάστε) αὐτόν πού χτύπησε καὶ κατέβαλε βασιλεῖς μεγάλους, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξάστε) αὐτόν πού θανάτωσε βασιλεῖς ἰσχυρούς, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Τὸν Σηὼν, τὸν βασιλιά τῶν Ἀμορραίων, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Καὶ τὸν Ὠγ, τὸν βασιλιά τῆς Βασάν, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες,

Καὶ σᾶς ἔδωσε τὴ χώρα τους ὡς κληρονομία, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Κληρονομία στοὺς δούλους του τοὺς Ἰσραηλίτες, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

(Δοξάστε) τον, γιατί μᾶς θυμήθηκε στίς ἐθνικές μας συμφορές καὶ ταπεινώσεις ὁ Κύριος, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Καὶ μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Δοξάστε αὐτόν πού δίνει τροφή σέ κάθε τί πού ζεῖ, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεό τοῦ οὐρανοῦ, γιατί ἡ εὐσπλαχνία του μένει στοὺς αἰῶνες

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΣΤ'. (136).

Στίς ὄχθες τῶν ποταμῶν τῆς Βαβυλώνας, ἐκεῖ ἐκαθίσαμε καὶ κλάψαμε, ὅταν θυμηθήκαμε τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπάνω στίς ἰτέες πού ὑψώνονται ἀνάμεσά τους, κρεμάσαμε τὰ μουσικά ὄργανά (τῆς λατρείας) μας.

Γιατί ἐκεῖ αὐτοὶ πού μᾶς αἰχμαλώτισαν, μᾶς ζήτησαν νά ψάλλουμε ἄσματα. Καὶ αὐτοὶ πού μᾶς ἀπήγαγαν ἀπὸ τὴν Πα-

ἀπαγαγόντες ἡμᾶς ὕμνον· ἄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν
ὠδῶν Σιών.

Πῶς ἄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς
ἀλλοτρίας;

Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖν
ἢ δεξιὰ μου·

Κολληθεῖν ἢ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν
μή σου μνησθῶ,

Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς
ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν Ἐδώμ τὴν ἡμέραν
Ἱερουσαλήμ τῶν λεγόντων· ἐκκενοῦτε, ἐκκενοῦτε,
ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς.

Θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἢ ταλαίπωρος, μακάριος
ὃς ἀνταποδώσει σοι τὸ ἀνταπόδομά σου, ὃ
ἀνταπέδωκας ἡμῖν·

Μακάριος ὃς κρατήσῃ καὶ ἐδαφιεῖ τὰ νήπιά
σου πρὸς τὴν πέτραν.

τριῖδα μας, μᾶς εἶπαν: τραγουδήστε μας ἀπὸ τὰ περίφημα
ἄσματα τῆς Πατρίδας σας, τῆς Σιών.

Πῶς νὰ ψάλουμε τὸ ἱερό ἄσμα τοῦ Κυρίου σέ ξένη χώρα
(μολυσμένη ἀπὸ τὴ λατρεία τῶν εἰδώλων);

Ἐὰν σέ λησμονήσω, Ἱερουσαλήμ (καὶ παίξω τὰ ὄργανα
μέ τὸ χέρι μου), ἄς ξεραθεῖ τὸ δεξιό μου αὐτὸ χέρι·

Ἄς κολλήσῃ ἢ γλῶσσα μου στό λάρυγγά μου, ἐὰν δέ σέ
θυμηθῶ,

Ἐὰν δέν βάλω πρώτη ἐσένα τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς ὑψιστὴ
ἀρχὴ στή χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση τῆς καρδιάς μου πρὶν ἀπὸ
κάθε ἄλλο πρᾶγμα.

Θυμήσου, Κύριε, τοὺς Ἰδουμαίους, οἱ ὁποῖο κατὰ τὴν
ἡμέρα τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ ἔλεξαν στοὺς
ἐχθρούς μας· ἀδειάστε την, ἀδειάστε την, καταστρέψτε την
μέχρι τὰ θεμέλιά της.

Ταλαίπωρη Βαβυλώνα! Μακάριος ἄς εἶναι ἐκεῖνος, πού
θά σοῦ ἀνταποδώσει, ὃ τι μᾶς ἔκανες, μέ τὴν ἴδια ποινὴ πού
μᾶς τιμώρησες.

Μακάριος θά εἶναι ἐκεῖνος, πού θά κρατήσῃ στὰ χέρια
του τὰ βρέφη σου, καὶ θά τὰ συντρίψῃ χτυπώντας τα στοὺς
βράχους.